

се самари за прѣвозване на патрони и продукти. Ковчежниците приемаха спиртъ, чай и захаръ. Къмъ това врѣме бѣха получени валенки, кожуси и други нѣща, испратени отъ царицата.

Прѣгледаха се пушкитѣ и тѣ сж оказаха въ твърдѣ добро състояние. Впрочемъ, иначе и не можеше да бѣде, защото опълченцитѣ ги гледаха като очитѣ си. Тѣ обичаха своитѣ „кримки“ и ги галяха. Мене ме очудваше това, че когато се раздадоха пушкитѣ, много отъ тѣхъ имаха дълбока рѣжда на повърхността си, а при слѣдующитѣ прѣгледи на пушкитѣ и слѣда отъ тая рѣжда не бе останала. Оказа се, че опълченцитѣ при всичко че имъ бѣше строго забранено, съ пепель или керемида бѣха прѣмахнали рѣждата отъ пушкитѣ.

— Кой ви каза съ пепель или керемида да си чистите пушкитѣ, питахъ азъ онѣзи опълченци, които бѣха имали рѣжда-сали пушки.

— Ваше благородие, азъ съ кърпица, съ дървено масло и съ чамова клечка истрихъ рѣждата, иначе тя щѣше да се увеличи и да ми развали пушката, се оправдаваха опълченцитѣ.

Облѣклото и обувката се притѣкмяваха, съгласно заповѣдта на дружинния командиръ, който всѣки день правеше прѣгледъ на ротитѣ.

Всичко това, разбира се, не можеше да не възбуди подозрѣние у опълченцитѣ, които гледаха трескавата дѣятелност на началството. Това тѣхно подозрѣние не намаляваше желанието имъ, часъ по-скоро да се срѣщнемъ съ турцитѣ.

— Нима цѣлата зима ще прѣкараме на Зелено-Дърво? се питаха опълченцитѣ.

Дано по-скоро ни пратятъ напрѣдъ, защото ни сж омръзнали вече нашитѣ влажни колиби, а още повече — аванпостната служба.

— Добъръ е Господъ, той ще се смили и за насъ, казваха други.

— Нашитѣ офицери твърдѣ много сж се разшавали. Това май мерише на барутъ, забѣлѣзваха трети.

Опълчението бѣше готово за походъ и бой и чакахме само заповѣдъ.

Очаквахме заповѣдъ за трѣгване, а между това сърдцата на по-хладнокрѣвнитѣ по-прѣдвидливитѣ офицери все повече и повече се свиваха, тѣй като въ успѣха на тоя походъ малцина вѣрваха. Съмненията въ неуспѣха по-скоро се чувствуваха отъ